

[Bundvad.]

kredse er begyndt at røre på sig. Ifølge Social-Demokraten for søndag den 14. oktober er der jo kræfter i gang for at danne en „komité for erhvervs politik“, som den kalder sig. Foreløbig er 127 herrer trådt sammen i en komité, og man kan forstå, at komiteens arbejde skal gå ud på at skaffe „en finansiel støtte, som tilsammen kan blive af et vist format“ til fremme af komiteens formål. Og det meddeles videre i den skrivelse, som Social-Demokraten gengiver, at pengene skal bruges til at øge erhvervslivets indflydelse på dansk politik inden for de eksisterende borgerlige partiers rammer. Det er unægtelig interessant, at kapitalstærke kredse inden for erhvervslivet nu vil danne selvstændig organisation for igennem den og ved hjælp af betydelige midler at skaffe sig indflydelse på de borgerlige partier. Dels ligger der i denne nye organisations dannelse, hvis man kan kalde den således, en kritik imod de borgerlige partiers hidtidige politik, dels ligger der et ønske om fra pengestærke folks side at øve en særlig indflydelse på dansk politik. Denne nydannelse er ganske belærende — også for andre end dem, der skal underkastes den pågældende komité's påvirkning.

Hvad lærlingeloven angår, ved vi alle, at forhandlingen om den var både langvarig og besværlig, men vi nåede et resultat, som de fire gamle partier kunne stå bag ved. Hermed skulle den usikkerhed, der var opstået omkring dette spørgsmål, være ophævet og vejen banet for øget lærlingetilgang.

Arbejdsmarkedskommissionen med repræsentanter for erhvervene har nu udsendt en kraftig opfordring til at antage flere lærlinge. Denne opfordring vil jeg gerne her fra denne talerstol og på mit partis vegne give min fulde tilslutning. Vi står nu over for de store årgange unge, der søger vej til arbejdsmarkedet. Det er disse unges interesse, det drejer sig om, og det er spørgsmålet om fagenes egen fremtid. Vi må alle være interesseret i, at fagenes unge får en god uddannelse. Det tjener både den enkelte, erhvervet og samfundet. Derfor bør der nu gives plads for alle de unge, som fagene kan give en forsvarlig uddannelse.

Må jeg i denne forbindelse gøre en bemærkning om de ufaglærte unges uddannelse. Det glædede mig at høre i åbningstalen,

at regeringen vil tage dette spørgsmål op i samarbejde med arbejdsmarkedskommissionen. Det er rigtigt, som det blev sagt, at nye materialer og produktionsmetoder stiller stadig større krav til den ufaglærtes uddannelse. Det er jo ikke så længe siden, at det var en sandhed, at vi ikke kunne bygge flere huse og fabrikker, end der var murere til. I dag ser vi mange og ofte store bygninger blive opført alene af arbejdsmænd, og vor byggekapacitet er steget tilsvarende. Det var også tidligere en sandhed, at vi ikke kunne lave flere maskiner, end vi havde maskinarbejdere til. Det er nu en sandhed med modifikation. Produktionen spaltes nu op i mindre enheder, og stadig flere ufaglærte finder beskæftigelse i industrien og med det resultat, at vor produktions muligheder forøges. Det er derfor rigtigt set af regeringen, at den vil søge at forbedre uddannelsesmulighederne for de ufaglærtes grupper. Det vil give de ufaglærte større muligheder for beskæftigelse og erhvervslivet større muligheder for produktion.

I det hele taget er det vigtigt over en bred front at forbedre uddannelsesmulighederne — fra barneskolen til skolerne for de teknikere og andre specialister, der skal føre os ind i automationens og atomproduktionens tidsalder. Det er derfor rigtigt, når regeringen søger skolereformen fremmet og den øvrige uddannelse forbedret og udviklet, og vi fra vor side håber, at folketingets partier vil være lydhøre. Investering i uddannelse er investering i fremtiden. De penge vil give gode renter fremover.

Hermed er jeg ved de økonomiske forhold. Vi ved alle, at bytteforholdet mellem importpriser og eksportpriser er dårligt og har været det i mange år. Formandskabet for det økonomiske koordineringsudvalg mener, at den skævhed, der opstod i 1930'erne, faktisk ikke senere har kunnet rettes. Råstoffer og andre varer, vi skal købe, er steget stærkere i pris end de varer, vi skal sælge. Særlig har det knebet for landbrugsvarerne at følge med i prisudviklingen, medens industrieksporten har klaret sig. Hvor stærkt dette bytteforhold påvirker vor økonomi, har formandskabet et eksempel på. I 1951 viste vor betalingsbalance et underskud på 300 mill. kr. Havde import- og eksportpriserne været